

Juncker

På gennembrudssinglen 'Mogens og Karen' sang den danske sangskriver Christian Juncker om et nabopar, der trods deres tilforladelige navne nærede giftige bær og en gal hund i haven.

Og senere blev Juncker igen folkeeje med den populære sang til serien 'Havana'.

Inden så længe er Juncker aktuel med sit 6. album – men først er der udsendt en ny single med titlen 'Sidste nat på fabrikken'.

Albummet efterfølger det meget anmelderroste 'Bivirkninger' fra 2016 – og igen spidder Juncker den danske folkesjæl med rammende, nogle vil mene sarkastiske, tekster.

Juncker er genkendelig – aldrig kedelig. Der er eftertænksomhed og catchy tekster og kompositioner i Junckers sange.

Om sin karriere udtaler Christian Juncker:

"Når det man drømmer om rent faktisk indtræffer, kan det være ligeså røvsygt og hamsterhjulsagtigt, som det man forsøgte at undslippe – i mit tilfælde et hæsblæsende job som skolelærer. Jeg priser mig dagligt lykkelig over, at jeg har været i stand til at bygge en tilværelse op omkring min musik. Og havde jeg vidst som 14-årig, at jeg ville nå hertil af flere omgange, ja, så havde jeg hejst Dannebrog på forhånd.

Men når jeg ikke kan finde gnisten til nye sange, kvæles jeg i formularer, støtteansøgninger, Kodaanmeldelser, skatteregnskab, træge kontraktforhandlinger og uforløste længsler, mens endnu en sang, der blev spået en stor fremtid alligevel kun ender i Å-rotation på Radio Samsø. Så sidder jeg dér i underbukser og stirrer ud i luften, og det eneste, der underslipper mine fingre og sind, er en håbløs 12-tacters boogieblues uden antydning af originalitet og vedkommenhed.

Og således fastspændt i et hamsterhjul, en slags profitorientret samfundsmekanik, der antager varierede fabriksformer og kulører, men som i sidste ende handler om kroner, ører og mad på bordet – især når man, som jeg, har valgt en relativt anstændig tilværelse med unger, hund og

tagrende. Og den sikkerhed og tryghed, man så brændende ønsker sig som en slags kunstnerisk garanti for succes, vil man jo gerne som brødfødende organ også gerne byde sine nærmeste.

Den slags overvejelser kan i værste fald føre til indlæggelse på den lukkede eller den nærmeste psykologs feltmadras, hvor mødet med irriterende erkendelser og selvfølgelige, pædagogiske Gajol pakkeløsninger på ingen måde matcher den utroligt flygtige følelse af at være dette lands største geni, måske planetens.

Og jeg gider jo heller ikke bo som en anden eremitkrebs uden radiator i Alaska i en hemmelig grotte, eller i en grim, trøstesløs lejlighed ad Helvede til, ligesom jeg heller ikke vil sidde alene med Projekt makrel-lige-fra-dåsen som en anden studentikos hofnar, der måske nok kan kalde sig kunstner, men sejler derudaf i livløs økonomi i en rendesten af en tilværelse – måske en tuberkuløs kvistlejlighed i Paris forfulgt af div. myndigheder, fordi huslejen omsættes til absint og bohemisk natteroderi, now we´re talking!

I stedet prøver jeg at finde balancen og affinde mig med min plads på skæbnens rette hylde som den lille brik i et større menageri, vi alle nu en gang er uanset karrierens omfang og talentets potentielle rækkevidde. Jeg tror, det er det sangen handler om, og jeg tænker ikke, det er så meget anderledes at være mellemløder, sygeplejerske eller dig?"